

Gud vill befria oss

Sommaren 2014 höll Fredrik Hector ett bibelföredrag i två delar på temat Var inte rädd!. Den första delen behandlade de första verserna i Jes. 43 och är publicerad i Begrunda nr 2-2014 (s. 24 ff). Del 2 är mindre utläggande och mer berättande och illustrerande vad gäller Guds pågående befrielseverk lokalt i Etiopien utifrån det senare textavsnittet i Jes. 43 (8–25).

För ut det blinda folket, som dock har ögon och de döva, som dock har öron. Låt alla hedningar komma tillsammans, låt folken samlas. Vem bland dem förkunnade detta och lät oss höra om det som har skett? Låt dem föra fram sina vittnen så att de kan få rätt. Låt dem höra, så att de kan säga: "Det är sant." Ni är mina vittnen, säger HERREN, och min tjänare, som jag har utvalt, för att ni skall känna mig och tro mig och förstå att jag är den som har förutsagt detta. Före mig blev ingen Gud formad, efter mig skall ingen komma. Jag, jag är HERREN, förutom mig finns ingen frälsare. Jag har förkunnat det och berett frälsning, jag har kungjort det och ingen främmande gud ibland er. Ni är mina vittnen, säger HERREN, och jag är Gud. Redan från första dagen är jag denne Gud. Ingen kan rädda ur min hand. När jag vill göra något, vem kan då förhindra det? Så säger HERREN, er återlösare, Israels Helige: För er skull sänder jag bud till Babel, och bryter ner alla bommarna, och kaldéernas jubel förvandlas till jämmer. Jag är HERREN, er Helige, Israels skapare, er konung. Så säger HERREN, han som gjorde en väg i

havet, en stig i väldiga vatten, han som förde vagnar och hästar dit ut, en mäktig krigshär. Där blev de liggande, de reser sig aldrig mer. De utplånades, de släcktes som en veke. Tänk inte på det som har hänt, bry er inte om det som förr har varit. Se, jag gör något nytt. Redan nu visar det sig. Märker ni det inte? Jag skall göra en väg i vildmarken och strömmar i öknen. Markens djur skall ära mig, schakaler och strutsar, ty jag förser vildmarken med vatten och öknen med strömmar, så att mitt folk, mina utvalda, kan dricka. Det folk som jag har format åt mig skall höja mitt lov. Men du, Jakob, har inte kallat på mig, du, Israel, har tröttnat på mig. Du har inte burit fram dina brännoffersfår åt mig eller ärat mig med dina slaktoffer. Jag har inte vållat dig arbete med matoffer eller möda med rökelse. Du har inte köpt kalmus åt mig för pengar eller mättat mig med dina slaktoffers fett. I stället har du vållat mig arbete med dina synder och möda med dina missgärningar. Det är jag, jag som för min egen skull stryker ut dina överträdelse, dina synder kommer jag inte mer ihåg.

VAD ÄR DET GUD VILL BEFRIA OSS FRÅN? Texten ovan ger oss fyra olika svar.

1. Gud vill befria oss för att visa sin makt.
2. Gud vill befria oss från ondska.
3. Gud vill befria oss från slaveri.
4. Gud vill befria oss från synd.

Denna artikel kommer inte att innehålla några långa teologiska utläggningar. Jag kommer att peka på vad texten säger och så ge några konkreta exempel från den vardag vi lever i nere i Sydomo, Etiopien.

1. GUDS VILL BEFRIA OSS FÖR ATT VISA SIN MAKT

Först: Gud vill befria oss för att visa sin makt. Vers 10: "Före mig blev ingen Gud formad, efter mig skall ingen komma." Vers 13: "När jag vill göra något, vem kan då förhindra det?" Vers 11 och 12: "Jag, jag är HERREN, förutom mig finns ingen frälsare. Jag har förkunnat det och berett frälsning, jag har kungjort det och ingen främmande gud ibland er." Gud är suverän, det finns ingen annan Gud än Herren och ingen kan hindra hans verk. Och han vill visa världen att han är den ende som kan frälsa.

Vi tror ofta mycket lite om Gud i vår del av världen. Kanske har vi provat att be konkret om något en gång och inte fått svar. Eller också är vi bara allmänt skeptiska till övernaturliga saker, även om vi i teorin vet att de kan ske. Sådan är i alla fall jag mycket ofta. Men i Etiopien är det inte så, där är tecken och under vardag i kyrkan. Ofta är det kopplat till att evangeliet går fram. Låt mig få dela några glimtar från vår vardag med er.

Vi bor i Sydomo, ett område där missionen varit i ca 25 år. För fem år sedan var det fortfarande inte mer än ungefär hundra kristna i den folkgrupp vi arbetar i. Tjugo år av mission, hundra kristna. Det är inte direkt ett storslaget facit. Den traditionella religionen sitter oerhört djupt och när någon blir kristen blir han ofta utsatt för svåra förföljelser. Men så är det något som hänt. Sedan 2010 har kyrkan vuxit lavin-

artat. Från att ha varit ett hundra kristna 2010 var det våren 2013 ungefär två hundra kristna. Sedan blev det väckelse i grannbyn och sjuttio personer döptes. I statistiken i juni 2014 räknade vi till mer än fem hundra kristna och nu i januari 2015 var det runt åtta hundra.

Runt jul 2013 besökte jag Lukqa där det tidigare bara varit en kristen familj i församlingen. När jag nu kom dit var de 35 vuxna som firade gudstjänst i ett litet rum som familjen byggt till utanför sitt hus. Fyra nykristna gick fram och bekände sin tro för första gången och fick förbön av evangelisten. Och tre döptes och fick för första gången gå till nattvarden. Och ledarna i församlingen berättade för mig att normalt sett är de över åttio personer som samlas till gudstjänst! Från ungefär fem aktiva till mer än åttio på ett halvår har den församlingen vuxit. Veckan innan vi lämnade Gisma i juni 2014 bestämde jag mig för att åka runt med min videokamera till de olika församlingarna. Bland annat åkte jag då till Lukqa för att prata med Dara, mannen i familjen som bor i huset där de kristna samlas. Han beklagade sig lite över att de var så många och att de inte hade en riktig kyrka. "En del vill inte komma eftersom vi inte har någon kyrka", sade han. "Och hälften är ju tvungna att sitta utanför när vi firar gudstjänst."

Jag frågade hur det kunde komma sig, att de nu var så många. Han kunde inte riktigt förklara det: "Folk började komma och tala med evangelisten – och så kom de till gudstjänst", sade han. Eftersom evangelisten också stod där så vände jag mig till honom. Han berättade att många av dem som kom hade sjukdomar, och när de bad för dem blev åtskilliga helade. "De såg att Gud är verklig

Där Guds rike går fram där får vi ofta se tecken och under. Gud visar sin makt, att det är han som är Gud och ingen annan.

i praktiken. Vi predikade evangeliet för dem och när de hörde det sade de att denne Gud är sann. De frågade om hur man får evigt liv, och jag berättade att det eviga livet får man genom Jesus. Då ville de bli kristna.”

Jag bad honom berätta om någon som blev helad och kom till tro. ”Det finns många exempel”, sade han. ”Men kvinnan som står där borta är ett exempel. Hon var sjuk i många år och det fanns inte något hopp; familjen var säker på att hon skulle dö. Så de tog henne hit till kyrkan. Men när vi bad för henne blev hon frisk och nu har hennes far lämnat henne här för att hon ska bo med oss.” Jag bad kvinnan att komma till oss för att själv berätta. Hon var mycket blyg och vågade inte säga så mycket. ”Jag var mycket svag, jag sov hela tiden och kunde inte gå”, berättade hon. ”Jag släpade mig fram längs marken. Sedan kom vi hit till de kristna och de bad för mig och nu kan jag gå precis som alla andra!” ”Hur känns det?”, frågade jag. ”Xaso”, sade hon. ”Det gör mig glad.”

Jag vet att detta är komplicerat. Matilda Gustavsson skrev en krönika för en tid sedan där hon berättade om sina tvivel efter ett läger.¹ Hon fick se – trodde hon i alla fall – en fot växa sig någon centimeter längre. För

henne blev det en troskris – varför hjälper Gud en kille så att han kan spela fotboll lite bättre, när min bästa kompis håller på att gå under i anorexi? Det är en mycket relevant fråga som vi inte kan ge ett helt enkelt svar på. Min svärfar dog i cancer sommaren 2013. Varför? Varför grep inte Gud in, varför svarade han inte på våra intensiva böner? Det är oerhört svåra frågor.

Men vi kan konstatera att där Guds rike går fram där får vi ofta se tecken och under. Gud visar sin makt, att det är han som är Gud och ingen annan. Att det är Gud som har all makt i himmel och på jord! Och när människor ser det kommer de till tro, precis som när Jesus gjorde tecken och under när han gick här på jorden. Vår Gud är den gud som har makten att befria oss!

2. GUD VILL BEFRIA OSS FRÅN ONDSKA

För det andra vill Gud befria oss från ondskan. ”För er skull sänder jag bud till Babel, och bryter ner alla bommarna, och kaldéernas jubel förvandlas till jämmer” (Jes. 43:14). Gud skall krossa Babel liksom han en gång krossade Egyptens här. Om detta talar vers 16–17: ”Så säger HERREN, han som gjorde en väg i havet, en stig i väldiga

vatten, han som förde vagnar och hästar dit ut, en mäktig krigshär. Där blev de liggande, de reser sig aldrig mer. De utplånades, de släcktes som en veke.” Gud är alltså den som har makt att besegra det onda.

Här är det risk att hamna snett i teologin. Gud har aldrig lovat oss att vi inte ska uppleva lidanden. Men han har lovat att han ska vara med oss och han har sagt att han har kontrollen. Förr i tiden talade man ofta om Guds ”försyn”. Med Guds försyn menar vi att Gud har omsorg om oss och även om inte vi kan förstå hur allt hänger ihop så kan vi lita på att han har kontrollen. Gud vet allt, kontrollerar allt – och vi kan lita på att han i sin godhet och kärlek leder även det som vi upplever som svåra omständigheter till något gott i slutändan.

Jag vill gärna dela med mig av Gales historia. Gale mötte vi första gången i Gisma för ett par år sedan, hon skulle då få sitt andra barn. Medan hon berättade för mig kunde jag många gånger se smärtan i hennes ansikte. Men lika tydlig som smärtan var, lika tydligt lyste hon upp när hon berättade om hur hon hade fått möta Jesus när det var som mörkast. Jag låter henne själv få formulera sig:

”Jag heter Gale. Jag föddes i bergen, jag vet inte exakt när. Men när jag var mycket ung, innan jag hade fått bröst, tog mina bröder mig hit till Birayle för att gifta bort mig med en äldre man. Jag vet inte hur gammal jag var, kanske tolv eller tretton år. Jag blev tvingad att gifta mig, jag ville det inte. Mina bröder slog mig och tvingade mig; jag bara grät. Jag var bara ledsen hela tiden.

Min man började omedelbart att slå mig. Han förödmjukade mig och jagade iväg mig flera gånger. Två gånger förlorade jag ett ofött barn. Första gången var jag gravid i

femte månaden. Min man gav mig inga kläder att sova i, så jag bestämde mig för att gå till min familj för att få kläder. Jag lämnade fåren och getterna vid huset, och när jag kom tillbaka hade hälften av fåren sprungit iväg. Min man blev rasande, han skickade ut mig i bushen för att leta efter de bortsprungna djuren. Efter en stund kom fåren tillbaka, men han meddelade mig inte. Jag gick runt och letade och letade. Till slut gav jag upp och började gå hemåt. Då snubblade jag på en rot och föll mycket illa. Jag låg avsvimmad på vägen och två män som kom förbi hjälpte mig upp. Jag började gå sakta hemåt, men jag hade kraftiga blödningar. När jag kom hem hade jag mycket ont; jag kunde inte sova på hela natten. Men min man vägrade hjälpa mig. Grannarna förstod att jag höll på att dö; de skrek åt honom att han måste ordna en bil och ta mig till kliniken. Till slut gick han med på det och när jag kom dit fick jag hjälp av barnmorskan, Elsa, att föda mitt döda barn. Hon var mycket arg på min man. ’Om du hade väntat en timme till så hade din hustru dött’, sade hon.

Nästa gång jag var gravid fick jag väldiga smärtor när jag var i åttonde månaden. Jag bad min man att hjälpa mig, men han vägrade. Och han tillät mig inte att lämna huset. I stället åkte han till Jinka för att göra några ärenden. Han förbjöd mig att lämna hyddan under tiden. När han kom tillbaka några dagar senare hade jag fruktansvärda smärtor och då gick han med på att jag fick gå till kliniken. Så jag började gå de 25 kilometerna till Gisma. Men när jag hade gått 15 kilometer blev jag mycket trött. Jag gick in till några släktingar till min man och en av dem var kristen. Han bad för mig och det dröjde inte länge förrän värkarna satte igång

och jag födde ut ett dött barn. Jag vet inte varför barnet dog, men min man tvingade mig hela tiden att gå och hämta vatten i tunga plastdunkar och att jobba på åkern hela dagarna, även om jag var höggravid. Kanske var det därför barnet dog.

Min man var hela tiden aggressiv, han slog mig och förödmjukade mig. En dag slog han mig med en yxa i huvudet. Jag sprang till de äldste i byn och bad om hjälp. De äldste sade till min man att ta mig till kliniken och se till att såret blev sytt. Men han köpte bara medicin och sedan tog han mig med hem. Han var rasande för att jag gått till de äldste. 'Jag ska döda dig', sade han. Och på natten tog han en stor träbit och smög mot mig för att slå ihjäl mig. Men jag upptäckte honom och lyckades fly. Detta hände flera gånger och flera gånger försökte han kasta en yxa efter mig. Jag gick till de äldste, men de ville inte hjälpa mig fler gånger.

Jag hade nu ett litet barn och jag hade hoppats att det skulle få honom att sluta slå mig, men han bara fortsatte. Till slut gick jag till polisstationen för att få hjälp. När jag kom dit kallade de till sig min man och förbjöd honom att slå mig mer. Det var då jag bestämde mig för att bli kristen. Jag förstod att min man skulle döda mig snart och då ville jag åtminstone ha ett hopp om evigt liv. Men han har inte dödat mig; jag lever fortfarande!

Till att börja med var jag den enda kristne i byn där vi bodde. Men sedan blev min bror kristen. Hans son blev sjuk och de tog med honom till kliniken. Men han blev inte bättre, så de tog honom med till magikern. Men inte heller det hjälpte. Men de hade hört från mig att Gud har makt att hjälpa. Så de beslutade sig för att gå till kyrkan

och få förbön. Det var den första familjen som blev kristen. Sedan kom en annan familj för att lyssna när evangelisten kom för att undervisa mig. Jag fortsatte att vittna för dem när evangelisten gått hem. När de också blivit kristna var det många andra som omvände sig. Nu är det mer än femtio kristna i byn.

En dag gick jag till åkern tillsammans med en väninna och hennes dotter. På vägen hem mötte vi en man som såg ondskefullt på oss och jag började be till Jesus. Sedan tog mannen av sig sina kläder och började gå efter oss. Min väninna blev mycket rädd: 'Nu har vi problem. Detta är inte en bra dag för oss', sade hon. Men jag svarade henne: 'Den Gud jag tror på kan hjälpa oss och rädda oss. Var inte rädd! Den Gud jag tror på är en Gud som hjälper och han är nära oss även om vi inte kan se honom. Och Guds Ord säger att ingen som åkallar hans namn ska komma på skam!' Vi fortsatte att gå, men mannen började springa efter oss. Han kom nästan ända fram, sedan tvärstannade han. Vi gick vidare och efter en stund började han springa efter oss igen, men tvärstannade precis innan han kom fram till oss. Detta upprepades tre gånger. Och när vi kom hem igen sade min väninna: 'Om du inte hade varit med oss, hade vi inte kunnat komma undan den mannen. Så din Gud är sann. Jag såg hur Gud kan hjälpa.' Och så bestämde hon sig för att bli en kristen.

Livet har inte blivit enkelt bara för att jag är kristen. Min man fortsatte att trakassera mig ända fram tills jag fick mitt andra barn. Då sade han till mig: 'Jag vill inte röra dig. Gå din väg. Du kan gifta dig med någon annan.' Jag blev ledsen och försökte prata med honom, men han vägrade att lyssna.

*Gud vill
göra oss
lyckliga i
hjärtat!*

’Vad har jag gjort för fel?’ frågade jag. Men han svarade bara att han inte ville ha med mig att göra mer. Så han har lämnat mig ensam med två barn. Gud har beskyddat mig; jag lever fortfarande. Även om det kommer lidanden och svårigheter, så är det bästa för mig att hålla mig till Jesus och så får han placera mig där han vill ha mig.”

För Gale har livet inte blivit lätt bara för att hon blev kristen. Hon lever fortfarande ett hårt liv. Men hon har Jesus och det gör hela skillnaden. När vi skulle översätta ordet *makarioi*, ”salig”, till ts’amakko-språket, valde vi att använda uttrycket ”lycklig i hjärtat”. Så tänker jag om Gale, hon möter oss alltid med ett leende. Man kan se att efter att hon fått möta Jesus, har hon blivit lycklig i hjärtat. Gud vill befria oss från ondskan och göra oss lyckliga i hjärtat!

3. GUD VILL BEFRIA OSS FRÅN SLAVERI

För det tredje vill Gud befria oss från slaveri. I Jes. 43:19–21 står det:

Tänk inte på det som har hänt, bry er inte om det som förr har varit. Se, jag gör något nytt. Redan nu visar det sig. Märker ni det inte? Jag skall göra en väg i vildmarken och strömmar i öknen. Markens djur skall ära mig, schakaler och strutsar, ty jag förser vildmarken med vatten och öknen med strömmar, så att mitt folk, mina utvalda, kan dricka. Det folk som jag har format åt mig skall höja mitt lov.

Detta är ett löfte till Israels folk om att Gud ska befria dem från fångenskapen: Nu ska jag än en gång leda Israel genom öknen, tillbaka till det utlovade landet. Det är en stark bibeltext om hur Gud befriar sitt folk från slaveri.

På min intervjurunda mötte jag också Nucho, en ung man som två månader tidigare blivit befriad från en ond ande. Denna demon som hade besatt Nucho kallas Ayente och är mycket kraftfull och välkänd bland ts’amakko-folket. Den kommer från andra sidan floden, från Borana, och när den profeterar genom människor talar den språket ”borana oromo”. Därför behöver profetierna tolkas till ts’amakko-språket. ”Jag mådde mycket dåligt när jag hade demonen”, berättade Nucho. ”Den fick mig att skrika hela tiden och kastade mig till marken så att jag rullade runt. Jag blev mycket tunn och svag. Ofta tvingade anden mig att vandra runt i byarna och profetera, ibland till och med ända bort till Borana. Jag plågades svårt.”

Jag frågade hans syster om hur hon hade upplevt situationen. ”När Nucho blev besatt blev jag hans fiende”, berättade hon. ”Jag är ju kristen och går till kyrkan. Så anden fick honom att attackera mig, han försökte döda mig med en yxa. Han slog mig, jag kände mig mycket missmodig och jag grät hela tiden på grund av honom. Jag var mycket ledsen. Mina vänner sade till mig att inte oroa mig, utan tro att Gud skulle kunna förändra honom. Så jag fortsatte att be för honom.”

Så hände något. Systemen behövde köpa anteckningsböcker till skolan, men hade inga pengar. Mamman ville inte hjälpa henne, men då kom Nucho och lånade henne pengar. ”Nucho sade till mig att inte sluta gå i skolan. Jag undrade varför han började säga snälla saker till mig. Kanske han kommer att slå mig om jag kommer till honom, tänkte jag. Jag var hela tiden rädd att han skulle komma och döda mig på natten. Men han gav mig pengar och när jag kom tillbaka med växeln, sade han till mig att behålla pengarna.”

”Mina föräldrar säger att jag har förlorat mig själv, när jag blivit kristen.”

”Jesus är bra för mig, det är honom jag vill följa.”

Något hade förändrats med Nucho. Han berättade själv vad som hade hänt: ”Demonen plågade mig svårt. Den sade till mig att jag snart kommer att dö. Men jag mötte några kristna och pratade med dem om det här. De tog med mig till evangelisten, som berättade hur man kan bli kristen.” Under tiden hade systemen fått höra en profetia i kyrkan om att någon hade blivit befriad från en ond ande. Hon förstod först inte att det var Nucho det handlade om. Nucho började bränna alla magiska saker som var förknippade med demonen och på söndagen gick han till kyrkan. Och demonen lämnade honom.

Jag frågade honom om hur hans liv hade förändrats. ”Tidigare drömde jag ofta mardrömmar, demonen försökte kväva mig i sömnen. Men sedan jag har blivit kristen sover jag gott utan att ha mardrömmar. Jag arbetar på fältet och går i kyrkan varje söndag.” Han berättade också om hur attityden mot honom hade förändrats. Han hade nu mist hela den status han hade haft som den som hade kontakt med andarna. ”Mina vänner håller för näsan – som om jag luktar illa. Det är så man brukar göra när man föraktar någon. Mina föräldrar säger att jag har för-

lorat mig själv, när jag blivit kristen. De vill att jag ska gå tillbaka till demonen och bli som jag var förut. De säger att jag blivit som en barnlös, en värdelös person. Men jag försöker att inte bry mig om det. Jag säger inte så mycket, men jag försöker hjälpa dem så mycket som möjligt med arbetet här på fältet. De pratar illa om mig, men de slår mig inte. Och de är ju trots allt mina föräldrar, det var de som födde mig, så jag har bestämt mig för att leva med dem.”

Jag frågade Nucho om hur han ser på framtiden. Han svarade: ”Jesus är bra för mig, det är honom jag vill följa. Jag vill lära känna honom bättre och vara tillsammans med honom!”

Nuchos berättelse är en stark berättelse om befrielse. Det finns så mycket i livet som binder oss, det mesta är inte så tydligt och konkret som Nuchos demon. Men vi behöver alla bli befriade. Och Gud vill visa sin kärlek till oss på ett konkret sätt genom att göra oss fria från slaveriet i våra liv!

4. GUD VILL BEFRIA OSS FRÅN SYND

Det fjärde – och viktigaste – sättet Gud vill befria oss är att befria oss från synd. Vi läser Jes. 43:22–24:

Kristen tro grundas på ett objektivi faktum. Jesus har dött för mig.

Men du, Jakob, har inte kallat på mig, du, Israel, har tröttnat på mig. Du har inte burit fram dina brännoffersfår åt mig eller ärat mig med dina slaktoffer. Jag har inte vållat dig arbete med matoffer eller möda med rökelse. Du har inte köpt kalmus åt mig för pengar eller mättat mig med dina slaktoffers fett. I stället har du vållat mig arbete med dina synder och möda med dina missgärningar.

Israel har syndat mot Herren. Men så kommer den fantastiska vändningen i vers 25: ”Det är jag, jag som för min egen skull stryker ut dina överträdelse, dina synder kommer jag inte mer ihåg.”

Gud har befriat oss från synd. Och nu ska jag inte ge något exempel från Etiopen. I stället ska jag gå 25 år tillbaka i tiden, till ett läger på Strandhem, Örkelljunga. Jag var i 16–17-årsåldern och hade många funderingar kring min tro. Många gånger fick jag höra om människors frälsningsupplevelser, om hur Gud på ett mycket konkret sätt mött dem. Men själv kände jag ingenting. Och jag började undra om jag var en riktig kristen. Kan man gå runt utan att uppleva Gud och ändå kalla sig kristen? Jag försökte be och åkte på kristna läger. Jag gick i missionshuset och jag var konfirmerad. Men jag upplevde det hela tiden som om något saknades. Och jag fylldes av tvivel.

Men så i avslutningen av det där lägret förstod jag plötsligt något viktigt. Det var John-Erik Ekström som höll avslutningstalet. Han talade över versen vi nyss läste: ”Det är jag, jag som för min egen skull stryker ut dina överträdelse, dina synder kommer jag inte mer ihåg.” Och jag insåg plötsligt att kristen tro inte har något som helst med mina upplevelser att göra. Det kvittar vad jag känner eller inte känner. Kristen tro grundas på ett objektivi faktum. Jesus har dött för mig. Gud har glömt mina synder. Den allsmåktige och allvetande har glömt. Synderna finns inte mer; de är helt utplånade. Kvar finns jag. Befriad. Inte kan jag göra någonting åt det. Hur stark Gudsupplevelse jag än har förändrar det inte faktum. Och hur lite jag än känner förändrar det inte heller saken. Dina synder är förlåtna. Du är befriad. Gå i frid och tjäna Herren med glädje!

Fredrik Hector

Missionär för Norsk Luthersk Misjonssamband/Wycliffe Bible Translators, Etiopen. Tidigare lärare på Strandhems Bibel- och lärjungaskola

1. "När jag öppnade ögonen och benen var lika långa upplevde jag total tro", artikel 23.4 2014 av Matilda Gustavsson i DN.se.